

Under krigstiden var det mycket svårt att bli beviljad *genomgående permission* (permission över natten). Ledighet med civil klädsel var helt uteslutet om inte särskild orsak kunde bevisas, som t.ex. en nära släktings begravning.

Trots svårigheten att bli beviljade den ledigheten så lyckades jag och 808 Lindberg med vår anhållan. Vi beviljades den åtråvärda lyxen, dock ej civilt. Jag minns inte vad vi angett för orsak till ledigheten, men det verkliga skälet var ett tivoli som slagit upp sina tält vid Högklint, söder om Visby.

Efter att ha snyggat upp oss så gott det gick

för oss kända medel sökte vi deras gunst. När det var stängningsdags hade vi väl räknat med en fortsättning på en trevlig kväll, men våra uträkningar slog helt fel.

De mörka ögonen visade åter sitt vackra leende, sade ett vänligt "Godnatt", tog våra surt förvärvade slantar i en plåtlåda och lämnade området tillsammans med de blå. Så kan det gå!

Men nu hade vi ju fått vår nattpermission beviljad och ville utnyttja den så långt som möjligt. Att finna något att roa sig med på Högklint var uteslutet efter att tivolit var stängt.

Vår permission var guld värd, och att sova på logementet med en sådan dyrgrip kändes inte bra.

Ett permissionsminne 1944

med nypressade byxor och slips m/39, uppsökte vi platsen för trevligheterna. Tivolit var inte stort, men rymde ändå karusell, pilkastning, samt diverse stånd där man gavs chansen att vinna nallar, choklad m.m. Efter att vi roat oss med lotter (OBS, ej *lottor!*) utan vinster, drog vi oss till en skjutbana, även den med vinster, dock inte för någon av oss.

Skjutbanan var attraktionen som intresserade oss mest. Den var "bemannad" med två stycken skönheter. Möjligen var det flickan vid kassan med de djupa ögonen och det vackra leendet som lockade. Eller var det kanske hennes kamrat med de blå ögonen?

Så mycket pengar hade vi inte, och när vi skjutit slut på vår samlade förmögenhet försökte vi med det otänkbara; att fånga deras intresse med våra obefintliga, attraktiva, sidor. Med alla

Klockan var väl midnatt och att cykla till Visby var inte lockande. Vi tvingades erkänna att vi försökt utnyttja vår genomgående permission på ett bra sätt, men att vi "inte nått riktigt ända fram".

Vad göra? Vi hade före vårt tivolinöje byggt ett natthärbärge av grenar från de små tallar som växte i området. Vår ledighet berikade vi nu med att beundra den vackra utsikten över havet, och efter denna avslutades vår hellediga kväll med en promenad till kojans där sömnen, trots allt, infann sig. Vår permission, som vi tyckte var så välplanerad, slutade den morgonen med hungriga magar och en cykeltur till frukosten på I 18.

Men ett minne blev det!

Thore Berg